

Naše jamarske nezgode

V nadaljevanju smo združili spomine na nekatere jamarske nezgode naših članov. Na srečo je bilo teh malo, pa še te so se vse po vrsti srečno končale. Pozorno jih preberite, saj je veliko boljše, da se učite iz napak drugih, kot pa iz svojih, ki so lahko tudi usodne.

Zdravko Bučar: Kako mi je padel kamen na glavo



Zdravko po Jojkinovcu, 1989.

Foto: Andrej Hudoklin

Kot vsako leto smo tudi tistega daljnega leta 1983 organizirali jamarski tabor na Kočevskem rogu. Logarji so nam opisali dostop do brezen, mi pa smo jih poiskali, pri tem pa smo ponavadi našli še kakšen »objekt«. Tako smo na najbolj vroč dan leta 1983 dokaj hitro poiskali 25 metrov globoko brezno, v katerega so se spustili vsi na akciji sodelujoči jamarji, razen mene, ker sem imel nekakšne prebavne motnje. Po vrnitvi vseh raziskovalcev iz brezna smo se po drugi poti spustili proti izhodišču. Med potjo smo naleteli na še neraziskano Brezno na vzhodnem pobočju Skalnega vrha, ki po času padanja kamenja ni moglo biti globoko. Na hitro smo na bližnje drevo privezali vrv in jo spustili v brezno. Ker tisti dan še nisem bil pod zemljo, sem si nadel plezalni sedež, na katerem sem imel prototipno varnostno vrvno zavoro »MIRO« in si na glavo poveznil edino atestirano čelado.

Ne da bi očistil vhod v brezno, sem se vpel na vrv in se spustil v globino. Po parih metrih je nekaj zaropotalo in za trenutek sem izgubil zavest. Ko sem prišel k sebi sem visel na vrvi kakih 14 m nad dnom brezna, močno me je bolela leva rama in malo manj glava. Ni mi preostalo drugega, kod da sem se spustil na dno brezna. Ker je bila dvorana, ki se je odpirala na dnu brezna zelo lepo zakapana, se je v brezno spustil še Marko Pršina. Razložil mi je, da je vrv, po kateri sem se spuščaj v brezno, odtrgala dokaj veliko skalo, ki je po dveh metrih padla na mojo glavo, nato na ramo in končno na tla. Poiskala sva to skalo, da bi jo za spomin vzel s sabo, vendar je bila prevelika za v transportno vrečo, zato sem jo pustil na dnu brezna. Iz brezna sem izplezal sam, vendar sem še nekaj dni čutil bolečino v rami. Ko smo tisti večer skupaj analizirali dogodek, smo ugotovili, da je bil vzrok za nesrečo furijasto opremljanje brezna, brez čiščenja vhodnega dela, kjer je največ nestabilnega kamenja. Imel sem tudi veliko srečo, ker se je kamen sprožil relativno zgodaj, da sem imel varnostno zavoro ter kakovostno čelado.